

Täällä minä olen Mikkelin torin laidalla ja seurailen elämää. Työtäni on antaa apua kesäyönä uupuneille tai jäätelöstään nauttiville. Tarjoan tukeani myös turisteille, jotka usein saapuvat Mikkeliin jääden kohdallani pois. Voisinkin leikkisästi todeta olevani ensimmäinen asia, jonka he Mikkeliin saapuessaan näkevät, mutta eivät noteeraa. Toisaalta en pidä itsestäni juurikaan meteliä. Kesäisin olen tottunut itseäni ympäröivään ympärivuorokautiseen kuhinaan. Ohikulkevat askeleet ovat tuolloin keveitä ja hitaita. Talvella se taas on aivan toista. Voi kulua tovi, jos toinenkin, ennen kuin kukaan ohittaa minua. Aamuisin työmatkalaiset puurtavat eteenpäin lumessa, mutta harva pysähtyy kohdalleni. Saatan olla talvisin kirjaimellisesti jäässä, joten en moiti heitä. Olenhan vain puistonpenkki.

Mari Koulu